

El professor (12.06.2004)

El professor esdevé l'element cabdal de la qualitat d'ensenyament. Avui en dia la major part del professorat de nivell primari i secundari està en mans femenines. A Itàlia s'incrementa aquesta majoria, perquè allà els sous són inferiors als d'ací. L'horari flexible i matinal permet a la dona fer compatible el treball domèstic amb l'escolar.

La docència és una professió eminentment vocacional. Són vocacionals les accions que ensenyen les benaurances: ensenyar el que no sap, enterrar els morts, ajudar els malalts... Ningú s'hi hauria d'enrolar, en aquest menester, pensant en les llargues vacances anuals de què gaudeixen els professionals de la docència, perquè en sortirà escaldat.

Els militants de l'ensenyança han de posseir condicions similars a les dels actors. Tractant-se d'una comunicació directa i personal, el docent ha de tenir bona veu, s'ha de moure per l'aula, ha d'analitzar psicològicament cadascun dels seus deixebles i ha de dialogar amb ells per fer-los raonar. Ha de diversificar les feines, les ha de corregir i valorar. No s'ha de posar nerviós. No ha de cridar. Ha de tenir un tracte afable, respectuós i exigent. I, sobretot, ha de mostrar-se treballador i engrescat per la matèria que ensenya: si l'alumne no percep aquesta emoció serà impossible que la transmeti a ningú. No hi haurà comunicació.

A la ratlla de 1970 el pes de l'ensenyament secundari el duien els professors interins. No havien passat per cap control. Amb el títol de llicenciat entraven als instituts per ocupar places vacants, que rarament es cobrien per oposicions. Eren tants que, al final, van exercir una pressió reivindicativa que els va permetre tenir plaça definitiva de professor agregat numerari, al·legant com a mèrit els anys de servei. La gran responsabilitat d'educar no pot confiar-se a qualsevol persona. Només en casos excepcionals s'ha de recórrer a professors interins que prèviament hagin passat un examen teòric i pràctic, més efectiu del que s'està realitzant ara, en què gairebé tothom és apte.

L'examinador de futurs mestres no pot ser un professor qualsevol al qual, per sorteig, li toca exercir de jutge. La majoria del professorat ho considera una enutjosa obligació. No tothom té fusta de jutge. Per tant, primer s'han de ben escollir els membres del tribunal.

Els guanyadors dels concursos d'oposicions haurien d'ocupar una plaça de forma provisional durant un parell d'anys, temps suficient per demostrar, tant a la direcció del centre com a la inspecció, la seva idoneïtat per al càrrec. Llavors obtindrien la plaça definitiva.

Molts dels conflictes que tenen els centres docents es podrien evitar si comptéssim amb un professorat competent. I ho és, tanmateix, competent en sa major part; però no en la totalitat.

Les baixes laborals són massa freqüents. Les substitucions realitzades pel professor de guàrdia no tenen gaire efectivitat si el professor absent no deixa una feina encomanada. El compliment del reglament del centre hauria de ser escrupolosament complert. Sempre val més prevenir que curar.

Educar i ser educat comporta una gran satisfacció. És una tasca gratificant, perquè prepara persones per a la vida. Professors, alumnes i pares d'alumnes han de treballar en perfecta sintonia per aconseguir els millors resultats.